

Sygn. akt: I C 665/20 upr

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 czerwca 2022 roku

Sąd Rejonowy w Człuchowie I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący:	sędzia Anna Wołujewicz
Protokolant:	starszy sekretarz sądowy Joanna Mucha

po rozpoznaniu w dniu 1 czerwca 2022 roku w Człuchowie

na rozprawie

sprawy z powództwa I. (...) z siedzibą w W.

przeciwko D. K.

o zapłatę

- zasądza od pozwanego D. K. na rzecz powoda I. (...) z siedzibą w W. kwotę 6.866,56zł (sześć tysięcy osiemset sześćdziesiąt sześć złotych pięćdziesiąt sześć groszy) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 26 września 2019 do dnia zapłaty,
- zasądza od pozwanego D. K. na rzecz powoda I. (...) z siedzibą w W. kwotę 1.903zł (tysiąc dziewięćset trzy złote) tytułem zwrotu kosztów procesu wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się niniejszego wyroku do dnia zapłaty.

Sygn. akt I C 665/20

UZASADNIENIE

Powód I. (...) z siedzibą w W., reprezentowany przez pełnomocnika profesjonalnego w osobie radcy prawnego, wniósł do Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie pozew przeciwko D. K. o zapłatę kwoty 6 866,56 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz o zasądzenie kosztów procesu, do rozpoznania w elektronicznym postępowaniu upominawczym.

W uzasadnieniu wskazał, iż dochodzona w niniejszej sprawie wiarytelność wynika z umowy ubezpieczenia o nr (...), która wiązała pozwanego z pierwotnym wierzycielem – ubezpieczycielem (...) S.A. Powołując się na przepis art. 805 § 1 k.c. wywodził, iż pierwotny wierzyciel spełnił swoje świadczenie w umówiony sposób, właściwy dla stosunku prawnego łączącego strony, co obligowało stronę pozwaną do zapłaty na jego rzecz kwoty stanowiącej wartość przedmiotu sporu. W zamian za udzielenie ochrony ubezpieczeniowej ubezpieczyciel winien otrzymać należne składki, stanowiące ekwiwalent udzielonej ochrony ubezpieczeniowej. Pozwany nie wywiązał się jednak z ciążącego na nim obowiązku. Powód wywodził, iż dochodzoną w niniejszej sprawie wiarytelność nabył w drodze umowy sprzedaży wiarytelności zawartej z (...) S.A. w dniu 4 grudnia 2018 r., o czym strona pozwana została powiadomiona. Podkreślił, iż przedmiotem ubezpieczenia był pojazd marki AUDI A8/S8 [D2] 94-02 A8 2.5 TDI Quattro Tiptronic o nr rej. (...), nr VIN (...).

W dniu 5 listopada 2019 r. Referendarz Sądowy w Sądzie Rejonowym Lublin – Zachód w Lublinie wydał w sprawie o sygn. VI Nc-e 1851217/19 nakaz zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym uwzględniający powództwo w całości.

Pozwany D. K. skutecznie złożył sprzeciw od przedmiotowego nakazu zapłaty i postanowieniem tegoż Referendarza z dnia 26 listopada 2020 r. rozpoznanie sprawy przekazano do tut. Sądu.

Pozwany D. K., reprezentowany przez pełnomocnika profesjonalnego w osobie adwokata, wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie kosztów procesu. Zakwestionował przede wszystkim legitymacją czynną powoda, wymagalność oraz wysokość zadłużenia pozwanego. Wywodził, iż nie zawarł z (...) S.A. żadnej umowy ubezpieczenia. Podkreślił, że na przedłożonej przez powoda umowie brak jest podpisu pozwanego, a co za tym idzie, nie posiada on żadnego zadłużenia u powoda. Natomiast dokonanie przelewu wierzytelności nie jest wystarczającym dowodem na jej istnienie. Pozwany podniósł, że powołane przez powoda dokumenty nie pozwalają na uznanie roszczenia za wymagalne i udowodnione co do wysokości. Brak jest również jakichkolwiek danych i twierdzeń faktycznych co do sposobu wyliczenia dochodzonego zadłużenia, co uniemożliwia weryfikację prawidłowości jego wyliczenia.

W piśmie procesowym z dnia 30 listopada 2021 r. powód, w odpowiedzi na zarzuty pozwanego, wskazał, że głównym dowodem potwierdzającym nabycie wierzytelności wobec strony pozwanej jest umowa sprzedaży wierzytelności nr 2/2018 z dnia 04.12.2018 r. wraz z załącznikiem nr 1, które zostały poświadczane za zgodność z oryginałem przez działającego w sprawie pełnomocnika i w zakresie tego poświadczenia mają charakter dokumentu urzędowego. Wyjaśnił również, iż na dochodzoną pozwem kwotę 6 661,80 zł składają się: należność główna w kwocie 5 866,38 zł tytułem nieuiszczonej składki za ubezpieczenie obowiązkowe OC posiadaczy pojazdów mechanicznych z tytułu polisy; oraz kwota 795,42 zł tytułem skapitalizowanych odsetek ustawowych za opóźnienie. Nadto wywodził, iż polisa nr (...) została wystawiona przez (...) S.A. w oparciu o art. 31 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych. Jest to zatem polisa zawarta pomiędzy zbywcą pojazdu mechanicznego marki AUDI A8 o nr rej. (...) i nr VIN (...) a (...) S.A.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 16 listopada 2016 roku (...) S.A. z siedzibą w S. wystawiło polisę nr (...) potwierdzającą zawarcie ubezpieczenia pojazdu marki Audi A8/S8 o nr rej. (...) i nr VIN (...) – na nazwisko ubezpieczonego D. K., na okres od 16 listopada 2016 roku do dnia 15 maja 2017 roku. Wysokość składki ubezpieczeniowej ustalono na kwotę 5 866,38 zł, płatną do dnia 17 kwietnia 2017 roku.

dowód: polisa z dnia 16/11/2016r. k. 55-57

W dniu 4 grudnia 2018 roku (...) S.A. z siedzibą w S. zawarło z I. (...) z siedzibą w W. umowę sprzedaży wierzytelności nr 2/2018, na mocy której powód nabył wierzytelności pieniężne przysługujące ubezpieczycielowi wobec ubezpieczających z tytułu niezapłaconych składek ubezpieczeniowych, wynikających z zawartych z ubezpieczycielem umów ubezpieczenia.

dowód: umowa sprzedaży wierzytelności nr 2/2018 z dnia 04/12/2018r. wraz z potwierdzeniem zapłaty i wyciągiem z załącznika nr 1 k. 45-48, 58-59

Pismem z dnia 20 grudnia 2018 roku powód poinformował pozwanego D. K. o nabyciu od ubezpieczyciela długu z tytułu niezapłaconej polisy oraz wezwał pozwanego do zapłaty łącznie kwoty 6 556,79 zł, w terminie do dnia 3 stycznia 2019 roku.

dowód: wezwanie do zapłaty z dnia 20/12/2018r. wraz z zawiadomieniem o przelewie k. 53-54

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo w niniejszej sprawie należało uwzględnić w całości.

Nie ulega wątpliwości, że dochodzona w niniejszej sprawie wierzytelność wynika z umowy ubezpieczenia obowiązkowego OC pojazdu marki AUDI A8 o nr rej. (...) nabytego przez pozwanego oraz że roszczenie wynikające z tej umowy zostało zbyte przez pierwotnego wierzyciela na rzecz powoda.

Zgodnie z art. 31 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U. Nr 124, poz. 1152) w razie przejścia lub przeniesienia prawa własności pojazdu mechanicznego, którego posiadacz zawarł umowę ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych, na posiadacza pojazdu, na którego przeszło lub zostało przeniesione prawo własności, przechodzą prawa i obowiązki poprzedniego posiadacza wynikające z tej umowy. Umowa ubezpieczenia OC ulega rozwiązaniu z upływem okresu, na który została zawarta, chyba że posiadacz, na którego przeszło lub zostało przeniesione prawo własności, wypowie ją na piśmie. Brak jest możliwości zastosowania klauzuli prolongacyjnej na kolejny okres 12 miesięcy, albowiem wyłączone jest stosowanie automatycznego odnowienia się umowy ubezpieczenia na podstawie art. 28 cytowanej ustawy w sytuacji przejścia lub przeniesienia prawa własności pojazdu mechanicznego, którego posiadacz zawarł umowę ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych. Chodzi o każdą formę zmiany właściciela pojazdu mechanicznego – w tym umowę sprzedaży – którego zbywca korzystał z ochrony ubezpieczeniowej.

Dla zachowania stałej ochrony ubezpieczeniowej posiadacz pojazdu wypowiadający umowę ubezpieczenia ma obowiązek zawarcia nowej umowy ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych, najpóźniej w dniu rozwiązania się umowy wypowiedzianej. Według art. 32 ust. 4 cytowanej ustawy posiadacz pojazdu mechanicznego, który przeniósł prawo własności tego pojazdu, ponosi solidarną odpowiedzialność z posiadaczem pojazdu, na którego przeniesiono prawo własności pojazdu, za zapłatę składki należnej zakładowi ubezpieczeń za okres od dnia przeniesienia prawa własności do dnia powiadomienia przez niego zakładu ubezpieczeń o zbyciu pojazdu. Solidarna odpowiedzialność za zapłatę składki jest wyjątkiem od zasady, że po zbyciu pojazdu wszelkie prawa i obowiązki wynikające z umowy ubezpieczenia dotyczą wyłącznie nabywcy, stającego się stroną stosunku prawnego ubezpieczenia i na którego rzecz świadczona jest ochrona ubezpieczeniowa. Skutki wyrządzenia przez niego szkody po dniu zbycia pojazdu nie mogą już więc obciążać jego zbywcy. Odpowiedzialność w tym zakresie ponosić już będzie nabywca pojazdu, nawet gdyby szkoda nastąpiła jeszcze przed wymaganym powiadomieniem zakładu ubezpieczeń (tak: Komentarz do art. 32 Ubezpieczenia obowiązkowe Miaskowski 2012, wyd. 1/K. Niezgoda, Legalis).

Zgodzić się jednak należy z pozwanym, że to na powodzie ciążył obowiązek wykazania okoliczności, na które się powoływał. W procesie związanym z roszczeniami wynikającymi z umowy ubezpieczenia powód jest zobowiązany udowodnić, że strony łączyła umowa ubezpieczenia obowiązkowego OC pojazdu, oraz fakt nabycia przedmiotowej wierzytelności. Natomiast ubezpieczony ma obowiązek wykazać, że zapłacił składkę ubezpieczenia, ewentualnie że nie łączyła go z ubezpieczycielem umowa ubezpieczenia.

Nie budzi wątpliwości, że zgodnie z ogólnymi regułami postępowania dowodowego, obowiązek przedstawienia dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy spoczywa na stronach, a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie spoczywa na stronie, która z tych faktów wywodzi skutki prawne – art. 6 k.c. w zw. z art. 232 k.p.c. Mając na uwadze powyższe rozważania dotyczące zawarcia przez strony umowy, zdaniem Sądu powód wykazał istnienie swojej wierzytelności będącej przedmiotem niniejszego postępowania. Powód w celu wykazania istnienia tego roszczenia przedłożył wydruk polisy nr (...) z dnia 16 listopada 2016 roku potwierdzającej zawarcie ubezpieczenia, a z której wynika ochrona ubezpieczeniowa pojazdu marki Audi A8 o nr rej. (...) i nr VIN (...), którego właścicielem był pozwany D. K., w okresie od 16.11.2016 r. do 15.05.2017 r. Nadto przedłożył umowę dotyczącą przelewu wierzytelności.

Co do wartości dowodów przedstawionych przez powoda to nie budziły one wątpliwości Sądu. Podkreślić należy, że wydruki komputerowe mogą stanowić dowód w postępowaniu cywilnym. Powszechnie przyjmuje się, że wydruki komputerowe stanowią, bowiem "inny środek dowodowy", o którym mowa w art. 308 k.p.c. i art. 309 k.p.c., gdyż wymieniony tam katalog ma charakter otwarty. Jakkolwiek nie można przyjąć, że oświadczenie zawarte w wydruku komputerowym jest zgodne z rzeczywistym stanem rzeczy, to należy przyjąć, że przedmiotowy środek dowodowy świadczy o istnieniu zapisu komputerowego określonej treści w chwili dokonywania wydruku (por. wyrok SA w Krakowie z dnia 8 lutego 2013r., I ACa 1399/12, LEX nr 1362755, postanowienie SA we Wrocławiu z dnia 12 października 2012r., I ACz 1810/12, LEX nr 1223511). Podkreślić należy, że walor dowodowy przyznaje się wydrukowi z poczty elektronicznej (wiadomość e-mail zawarta w wydruku komputerowym, nie jest dokumentem w rozumieniu art. 244 k.p.c. i art. 245 k.p.c., natomiast może być uznana za "inny środek dowodowy" w rozumieniu art. 309 k.p.c.).

Wskazać należy, że zgodnie z treścią art. 232 k.p.c., strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. W związku z powyższym to na stronach ciąży obowiązek twierdzenia i obowiązek dowodzenia tych wszystkich okoliczności, którą są stosownie do przepisu art. 227 k.p.c. przedmiotem dowodu, w szczególności tych, które są w sprawie sporne.

Zgodnie z treścią art. 210 § 2 k.p.c. każda ze stron obowiązana jest do złożenia oświadczenia co do twierdzeń strony przeciwnej, dotyczących okoliczności faktycznych. Strony obowiązane są przedstawiać stan faktyczny, z którego wywodzą swoje prawa i obowiązki, a które stanowią dla sądu merytoryczną podstawę rozstrzygnięcia. Strona ma obowiązek złożyć oświadczenie co do twierdzeń strony przeciwnej, dotyczących okoliczności faktycznych. Ich niezłożenie pociąga za sobą możliwość przyjęcia przez sąd, iż fakty objęte tymi twierdzeniami zostały przez stronę przyznane (art. 230 k.p.c.).

Nadmienić należy, że pozwany wnosząc o oddalenie powództwa ograniczył się jedynie do zakwestionowania okoliczności przytoczonych w pozwie oświadczając, że przedłożony przez powoda materiał dowodowy nie ma wartości dowodowej. Strona powodowa konsekwentnie twierdziła, że pozwany zobowiązany był do opłacenia składki, a podstawą prawną do obciążenia go tą opłatą jest przepis art. 31 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych. Swoje twierdzenia poparł również przedłożonymi dowodami.

Natomiast w ocenie sądu pozwany, który kwestionował wszelkie twierdzenia powoda, nie przedstawił żadnego stanu faktycznego oraz nie zaproponował żadnego materiału dowodowego na poparcie swoich twierdzeń. W szczególności pozwany nie zaprzeczył, aby nabył pojazd, będący przedmiotem ochrony ubezpieczeniowej, objętej polisą nr (...). Nie wykazał również, aby wypowiedział zawartą przez poprzedniego właściciela pojazdu umowę ubezpieczenia bądź też zawarł umowę ubezpieczenia z innym ubezpieczycielem na okres objęty przedmiotową polisą. Nie wykazał również, aby zaistniały inne przesłanki powodujące niezwiązanie pozwanego przedmiotową umową ubezpieczenia obowiązkowego OC. Swoje zarzuty opierał jedynie na twierdzeniach, że zaproponowany przez powoda materiał dowodowy nie stanowi dowodu.

Sąd nie zgodził się z twierdzeniami pozwanego, że powód miał obowiązek wykazać, że ubezpieczyciel zawarł z pozwanym przedmiotową umowę ubezpieczenia obowiązkowego OC. Przejście praw i obowiązków z tej umowy na nabywcę pojazdu reguluje bowiem ww. ustawa w art. 31.

Biorąc pod uwagę powyższe dowody powołane przez powoda, przy braku jakichkolwiek dowodów przeciwnych, brak jest podstaw, aby dowody te zakwestionować. Pozwany wnosząc o oddalenie powództwa ograniczył się do zakwestionowania wszelkich okoliczności, na które powołał się powód, jednakże w żaden sposób nie próbował dowodów tych podważyć.

Podkreślić należy, że analiza całości materiału dowodowego, jak i okoliczności przytoczone przez strony, doprowadziły Sąd do przekonania, że na pozwanym ciąży obowiązek opłacenia składki z tytułu ubezpieczenia obowiązkowego OC pojazdu marki Audi A8 o nr rej. (...) za okres od 16.11.2016 r. do 15.05.2017 r., a pozwany nie dokonał jej zapłaty.

Na uwagę nie zasługiwały zarzuty strony pozwanej odnośnie braku wykazania przejścia wierzytelności na powoda. Do pozwu załączony został bowiem odpis umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 4 grudnia 2018 r., która została zawarta z pierwotnym wierzycielem wraz z załącznikiem, które w ocenie Sądu w wystarczającym stopniu precyzują, iż jej przedmiotem była wierzytelność przeciwko pozwanemu wynikająca z tytułu niezapłaconej składki. Wskazana w umowie przelewu wierzytelność została zindywidualizowana i pokrywa się z danymi wynikającymi z przedłożonego przez powoda wydruku polisy. W dostateczny sposób ją zatem indywidualizuje, zarówno co do daty jak i wysokości zobowiązania pozwanego (por. wydruk załącznika k. 58-59). Wskazać należy, że powód przedłożył odpis umowy sprzedaży wierzytelności, która poświadczona była za zgodność z oryginałem przez występującego w sprawie radcę prawnego. Sąd uznał za wiarygodne wyjaśnienie strony powodowej usprawiedliwiające brak możliwości przedłożenia oryginału umowy cesji, wskazane w pozwie oraz w piśmie z dnia 30 listopada 2021 r. i mając na uwadze treść art. 233 § 2 k.p.c. uznał, że powód wykazał nabycie praw do przedmiotowej wierzytelności.

Wbrew twierdzeniom strony pozwanej powód wykazał również roszczenie co do wysokości, wskazał co składa się na roszczenie dochodzone pozwem, jaka kwota stanowi niespłaconą składkę z tytułu ubezpieczenia obowiązkowego OC i jaka kwota dochodzona jest z tytułu odsetek i za jaki okres (od dnia następnego po dacie wymagalności do dnia poprzedzającego wniesienie pozwu). Podkreślić również należy, że wprost z polisy wynika również termin zapłaty składki, który został określony na 17 kwietnia 2017 r.

W związku z powyższym Sąd uznał, że powód wykazał swoje roszczenie zarówno co do zasady, jak i wysokości, a tym samym w świetle łączącej strony umowy w związku z treścią art. 353 k.c. roszczenie powoda zgłoszone w pozwie jest zasadne i na pozwanym ciąży obowiązek zapłaty należności dochodzonej pozwem. Pozwany w żaden sposób nie podważył materiału dowodowego w sprawie, nie przedstawił jakiegokolwiek dowodu oraz twierdzeń, który osłabiłby jego wartość dowodową.

W związku z powyższym Sąd w pkt 1 wyroku uwzględnił powództwo w całości, a w pkt 2 wyroku na mocy art. 98 k.p.c. orzekł o kosztach procesu. Na zasądzone koszty procesu składa się uiszczona przez powoda opłata sądowa od pozwu w kwocie 86,00 zł, koszty zastępstwa procesowego w wysokości 1800,00 zł. na mocy § 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2018 r. poz. 265). oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 17,00 zł. Natomiast o odsetkach od kosztów procesu orzeczono na mocy art. 98 § 1¹ k.p.c.